

[Chr. R. Christensen.]

Ændring af Afleveringspligten, saaledes at f. Eks. 3 Tdr. Brødkorn dækkede Aflevering af 4 Tdr. Foderkorn. Dette blev afvist dengang, men senere har man været nødt til at tage Tanken op. Den højtærede Landbrugsminister har ved Sommerens Møder i høj Grad gjort sig til Talsmand derfor, og det er jo ogsaa gaaet saadan, at intet Parti har turdet tage Risikoen for en fortsat Hvedemangel ved at fortsætte med den nuværende Ordning uændret, og der kom for nogle Dage siden en Opfordring til Landmændene om at dyrke Brødkorn i det kommende Aar, hvori man lovede, at Brødkornet skulde blive væsentligt bedre stillet end hidtil i Forhold til Foderkornet. Nu er jeg enig i, at man ikke fra et Par Ministres og Partiformændenes Side kan lovgive forud paa dette Omraade, men jeg tror, det vilde have været nyttigt, om man havde givet ved denne Lejlighed virkelige Retningslinier, saaledes at Landbruget havde vidst nogenlunde, hvilke Vilkaar man havde at indrette sig efter. Man taler om Ansvar for Mangelen paa Brødkorn, og det er rigtigt, at man skal kalde paa Ansvarsfølelsen i denne Situation. Jeg tror nu imidlertid ikke, at man først og fremmest skal kalde paa den hos Landmanden, men jeg tror, man i denne Situation skal kalde paa den hos Politikerne. Jeg siger disse Ord for at give den højtærede Landbrugsminister Lejlighed til i stærkere Form end hidtil at præcisere, hvad man ønsker i hele denne Situation.

Det er jo rigtigt, at Kornpriserne er holdt nede, at de er holdt fast trods den stadige Stigning i Produktionsomkostningerne — efter en Udregning i „Social-Demokraten“ betyder det en ekstra Skat paa Landbruget paa ca. 100 Mill. Kr. —, og at det har fremkaldt en Bitterhed i Landbruget, efterhaanden som det er gaaet op for Landmændene, at denne Ordning fortsat skal bestaa, er givet. Man synes, det er Samfundet, der bør betale denne Prisnedsættelse, men i hvert Fald er det en Urimelighed og føles som en Urimelighed, at man, som det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup ogsaa nævnte, skal aflevere Kornet til 25 Kr. og købe tilbage Affaldsprodukter, Klid og Skalmel, for ca. det dobbelte. Det kan man fra Landbrugets Side ikke forstaa, og det kan man ikke skabe tilfredsstillende Forhold med.

Som hele Situationen har udviklet sig, maa det være naturligt, at Landbruget faar samme Priser for sine Varer til Hjemmarkedet, som man faar ude, idet det ikke skal være Landbruget, men Staten, der maa betale for Prisnedsættelserne. Man vil maa-

ske fra den Side synes, at det var naturligt, at Forbrugerne ogsaa betalte Varene med samme Pris — det er nævnt i Bemærkningerne til det foreliggende Forslag —, men det er jo dog saadan, at dette vilde medføre Ravage paa forskellige Omraader, medføre Pristigninger, som vi ikke er tjent med, og Forholdene uden om os er jo ogsaa saadanne, at f. Eks. England i det sidste Aar har anvendt 7—8 Milliarder Kr. paa at gøre Fødevarepriserne billigere, et Beløb lige saa stort som det, vi fik til gode fra Tyskland under hele Krigen, og naar England har været nødt til at følge denne Linie i saa stor Udstrækning, som man har gjort, maa det ogsaa siges at være noget af en Nødvendighed for os.

Jeg tror derfor, at det foreliggende Lovforslag er rigtigt, at man af sociale Grunde, af Hensyn til de daarligst stillede, holder Priserne nede, og at man af økonomiske Grunde, af Hensyn til Pristalsordningen, af Hensyn til Faren for Inflation, holder disse Priser paa det nuværende Niveau, og jeg kan derfor anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling og en hurtig Udvalgsbehandling, idet jeg, som det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup, gerne vil have Lov til at se lidt nærmere paa § 3, hvor man taler om Afgift paa Eksportvarerne, saaledes at man faar Klarhed over, hvad disse Afgifter eventuelt skal bruges til.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

Aksel Larsen: Det er rigtigt, at den Uklarhed, der hersker paa Grund af den manglende Prisaftale med England, kan gøre midlertidige Foranstaltninger nødvendige. Jeg vil ganske vist have Lov at indskyde den Bemærkning, at jeg haaber, at Regeringen har gjort, hvad den kunde, for at faa disse Englandsforhandlinger fremskyndet, saadan at de kan blive ført til Ende inden 1. Oktober. Det forekommer mig at være i nogen Grad hensynsløst af England, som det har behandlet Danmark i denne Sag. Det er England, der ønsker langfristede Aftaler om Levering af Varer, og saa maa England naturligvis ogsaa indstille sig paa, at saa skal Forhandlingerne være tilendebragt inden de i Aftalen fastsatte Frister. Jeg kan ikke tænke mig, at det kan være Danmarks Skyld, at noget saadant ikke er sket, og Ansvar for det maa da ligge paa England. Jeg haaber som sagt, at Regeringen i hvert Fald rettidig har gjort den engelske Regering opmærksom paa Ønskeligheden af, at disse Forhandlinger blev indledet i god Tid, saa de kunde tilendebringes inden 1. Oktober. Det er de imidler-